

Eanan, giða nieida (2014–2015)

Prologi

Soai vácciiga buohtalaga
eadni ja nieida
vuostebiggii mii sojahalai siedggaid
loktii muohttaga ja sudno helmmiid
Guoldu sázai ratti
Ii lean šat velošaš jurddašit geasi ja cizážiid
Fáhkkestaga goappašagat nolliheaigga
ja riegádahtiiga rabasnjálmmat nieidamánáid

I

Eanan, giða nieida
loktana, luoitá
jápma, riegáda
oavddolaš eallima máihli

Ja dát luotkko gođus gos bieggá johtá
áiggiid gihppu, loažža giesastuvvon oktii

iige áigi leat, eai geažit, eai
ja áigi lea, agálaččat, álo, lea

II

dáid galbma guovlluid mii johtit, beaivvis beaivái
jagis jahká, vel goit
ja áiggi mielde mii šaddat oassin dán eatnamii
gos min máddagat leabbájit

nu mii golahit nuorravuohdamet, vuoimmi, eallima áiggi
dáid duoddariid ija ja beaivvi beliin
nu šuohkihállá eallima mearrá
ja nu sugadit eallima mearas datnai
mat min badjel dal máraidit

muhto go sii bohtet
sii gávdnet dán eatnama, min
ja mii leat geađggit, šattut, eallit, guolit
čáhci, bieggá, eanan, albmi
ja sii vázzet min čađa
oainniskahtá, oainnat

III

Áhččamet opmodat lea odne juhkkuojuvvon.
Leat juhkkuojuvvon mearraluovttat,
jávrrit, jogat, buođđosajit,
gos fal vuodjá rukses guolli ja vilges guolli.
Dát eatnamat ledje gullan min sohki.
Dáid eatnamiid moai ean sáhte oastit ruoktot;
gávpi lea dahkon agalaččat.

Maa, kevään tytär (2014–2015)

Prologi

He kävelivät rinnan
äiti ja tytär
vasten viimaa
joka painoi pajut maahan
nostatti lumen ja heidän helmansa
Tuuli pieksi rintaa
Oli mahdoton enää ajatella kesää ja pikkulintuja
Äkkiä molemmat kyyristyivät
ja synnyttivät avosuisen tyttölapsen

I

Maa, kevään tytär
nousee, laskee
kuolee, syntyy
ihmeellinen elämän mahla

Ja tämä ilmava kudus jossa tuuli kulkee
aikojen kimppu, löyhästi kietaistu yhteen

eikä aikaa ole, ei sen päitä, ei
ja aika on, ikuisesti, aina, on

II

näitä kylmiä seutuja kuljemme, päivästä päivään
vuodesta vuoteen, ainakin tähän asti
ja aikaa myöten tulemme osaksi tätä maata
missä juuremme leviävät

niin kulutamme nuoruutemme, voiman, elämän ajan
näiden tunturien yön ja päivän puolella
niin huokailee elämän meri
ja niin keinuvat elämän meressä nekin
jotka ylitsemme nyt hyökyvät

mutta kun he tulevat
he löytävät tämän maan, meidät
ja me olemme kiviä, kasveja, eläimiä, kaloja,
vettä, tuulta, maata, taivasta
ja he kävelevät lävitsemme
meitä näkemättäkään

III

Isämme omaisuus on tänään jaettu.
On jaettu meren lahdet,
järvet, joet, patopaikat,
missä vain ui punainen kala ja pyydetään valkeaa kalaa.
Ne maat oli kuuluneet suvullemme.
Näitä maita me emme voi ostaa takaisin;
kauppa on tehty ikuisiksi.

Mu morraša
ii sáhte veardidit buollašiin
ii sulastahttit ábi guoldduin
ii rehkenastit allodaga
Čiekŋalahas mu moraš čivgá
dološ, jo dáktan morrašiid
uđasin gaiku fárrosis
Varrasit morrašat láddet
dego čurrot beaivvadagas

IV

Dát guhkes idjadiimmu
go jurdagat gozihit
čuovggas buot oidno, niehkuge

Máilbmi lea nuppástuvvan
dan rájis go mon riegádin
Mon šadden bajás áhkuid rávvagiin
olgun luonddumánáid beaiveruovttun
Dálvet nuvttat julggiin
muohtačearggan duđaidan

Dollagáttin gullan máidnasiid
háldi, guŋkká gufihttara, gátneha, uldda
Ballan guovssahasa ruohčamin
ja seavdnjadin mii lei nu seavdnjat

Mon dovddan mon lean eallán duhát jagi

Otne lea olles máilbmi lahka
Satelihtat dolvot ja buktet
govaid, jienaid ja sániid

Dál leat olbmot nuoskidan mánu
áimmu ja eatnama nu ahte luonddu mearkkat
eai šat doala deaivasa

man guhkkin leatge
dat áiggit go vel haksen
giđa hájaid
gullen siedggaid šaddama

Suruani
ei voi verrata pakkaseen
ei merten viimaan
Sen korkeutta ei voi mitata
Suruni sikiää syvyyksissä
kiskaisee ryöppynä mukaansa
vanhat, jo luutuneet surut
Tuoreet surut kypsyvät
kuin hillansuput auringossa

IV

Tämä öinen suden hetki
kun ajatukset valvottavat
valossa kaikki näkyy, unikin

Maailma on muuttunut
siitä kun synnyin ani varhain
Vartuin isoäitien neuvojen varassa
ulkona luonnonlasten päiväkodissa
Talvella peuhasin kinoksessa
nutukkaat jalassa

Tulen ääressä kuulin tarinoita
haltioista, maahisista ja muista olennoista
Pelkäsin revontulten ritinää
ja pimeää joka oli kertakaikkisen pimeää

Tunnen eläneeni tuhat vuotta

Nyt on koko maailma lähellä
Satelliitit vievät ja tuovat
kuvia, ääniä ja sanoja

Nyt ihmiset ovat saastuttaneet kuun
ilman ja maan
niin etteivät luonnon merkit
enää pidä paikkaansa

kuinka kaukana ovatkin
ne ajat kun vielä haistoin
kevään hajut
kuulin pajujen kasvamisen

V

in nu njuolgat
 in dal gal allatge
 ja vuollegašvuodain sojadan
 gitta eatnamii
 eallenbiekkain
                           nodiid deattus

eaigehan dáppe,
                           ordarájis, eallenrájis
                           moadde bonjagan
                           roaŋkasan

Ja goittotge lea leahkime dušše
 okta dehálaš ášši
 dát áidna:

Giehtan giedastat
 Ja dies don
 jođát ovddastan čađa
 gievdan eatnama
 Inge mun šat
 geahča julggiidasan
 ovdánettiinan ovddosguvlui,
 baicce du. Du.

VI

boađe
 ja čájehan suoli dáid bálgáid,
                           álget juostá, láhppojit

boađe
 ja čujuhan
 njáikkagit roastilis gáissit
 cuovkanan, roakčanan gáttit
 huškot, lilluhit bárut ja biekkat

boađe
 mánnu lea ládis, ládđa
 ja ládđásit lápmuda veaigi
                           geaidu

V

en niin suora
 enkä kyllä korkeakaan
 ja nöyränä taivun
 maahan asti
 elämäntuulista
                           taakkojen painosta

eikähän täällä
                           puurajalla, elämänrajalla
                           pari vääntynyttä
                           käkkyrään mennyttä

Ja kuitenkin on olemassa vain
 yksi tärkeä asia,
 tämä ainoa:

Kättesi kädessäni.
 Ja siinä sinä
 kuljet edelläni läpi
 uupuneen maan.
 Enkä minä enää
 katso jalkoihini
 edetessäni eteenpäin,
 vaan sinua. Sinua.

VI

tule
 ja näytän salaa nämä polut,
                           alkavat jostain, katoavat

tule
 ja osoitan
 suistuvat urheat vuoret
 särkyneet, ruhjotut rannat
 pieksävät, hellivät laineet ja tuulet

tule
 kuu on lempeä, täysi
 ja lempeästi loihtii hämää
                           lumoa

